

Arrest

nr. 120 574 van 13 maart 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 19 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 februari 2014.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DECROOCK, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd, omdat hij geen geloof hecht aan verzoeksters asielrelaas, omdat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij op dit ogenblik nog problemen moet vrezen en omdat er in Nepal geen gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert duidelijk uit de stukken in het administratief dossier blijken en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoekster voert in haar verzoekschrift geen argumenten aan die deze vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven.

De commissaris-generaal heeft vastgesteld dat aan verzoeksters asielrelaas geen geloof kan worden gehecht. Verzoekster heeft tijdens het gehoor toegegeven dat zij over haar reisweg en over een deel van haar asielmotieven gelogen heeft en ook in haar verzoekschrift erkent zij dat zij over bepaalde aspecten van haar asielrelaas niet de volledige waarheid heeft verteld.

Verzoekster stelt dat zij en haar familie destijds problemen hadden met de maobadi en dat zij daarom haar dorp is ontvlucht. Deze problemen dateren echter al van 2004 en vroeger. Verzoekster weet niet of haar ouders en haar broer nog steeds problemen met de maobadi ondervinden. Het feit dat verzoekster hier niet naar vraagt geeft aan dat zij weinig interesse heeft in haar vermeende problemen. Bovendien wonen haar ouders nog steeds in hetzelfde dorp (gehoorverslag, 24-25). Verder blijkt uit de informatie in het administratief dossier ook dat gericht politiek geweld vanwege de maobadi nog amper voorkomt. Gelet op al deze vaststellingen is het niet aannemelijk dat verzoekster bij een terugkeer naar Nepal problemen moet vrezen met de maobadi.

Verzoekster stelt dat als zij wordt teruggestuurd naar Nepal zij zal worden gescheiden van haar Belgische partner, met wie zij een kindje heeft, omdat het voor hem niet mogelijk is om in Nepal een leven op te bouwen en dat dit een onmenselijke of vernederende behandeling is in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst er vooreerst op dat hij geen verwijderingsmaatregel neemt wanneer hij uitspraak doet in een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal. Bovendien is een mogelijke scheiding van haar partner bij een terugkeer naar Nepal geen onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoekster niet aannemelijk te maken dat zij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni

1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, "Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen", Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat verzoekende partij niet aantoont dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal.

1.4.2. Ter terechtzitting, alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 7 februari 2014, stelt de raadsman van verzoekende partij vooreerst dat de termijn in artikel 39/75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen niet werd gerespecteerd en zij derhalve uitstel wilt in deze zaak.

De Raad merkt echter op dat verzoekende partij aanwezig is ter terechtzitting, vergezeld van haar raadvrouw, en dat zij gebruik maakt van de gelegenheid om haar grieven en opmerkingen over de voormelde beschikking te formuleren. De Raad ziet dan ook niet in welk belang of nut verzoekende partij heeft bij het uitstellen van haar zaak.

Wat betreft de grond van de zaak stelt verzoekende partij dat zij geenszins intentioneel gepoogd heeft om de asielinstanties te misleiden en dat er verzachtende omstandigheden zijn. Voorts stelt zij dat artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet geschonden is aangezien zij samen woont met een Belg met wie zij een Belgisch kindje heeft, zodat haar repatriëring naar Nepal mensenrechtenschendingen zijn die leiden tot onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.

Met haar algemeen betoog dat zij geenszins intentioneel gepoogd heeft om de asielinstanties te misleiden en dat er verzachtende omstandigheden zijn, een stelling die zij niet in het minst toelicht -ze preciseert en concretiseert immers niet om welke verzachtende omstandigheden het zou gaan-, ontkracht, noch weerlegt verzoekende partij de grond in de beschikking waar het volgende wordt gesteld: *"Verzoekster heeft tijdens het gehoor toegegeven dat zij over haar reisweg en over een deel van haar asielmotieven gelogen heeft en ook in haar verzoekschrift erkent zij dat zij over bepaalde aspecten van haar asielrelaas niet de volledige waarheid heeft verteld."*

De Raad wijst erop dat van een kandidaat-vluchteling wordt verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een asielaanvraag. Dit houdt onder meer in dat men de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS, 140.264, 7 februari 2005; RvS, 139.311, 14 januari 2005; RvS, 132.743, 22 juni 2004). Op verzoekende partij rust een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over haar asielaanvraag en het is aan haar om van meet af aan de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoekende partij dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas. Verzoekende partij werd van bij de aanvang van en doorheen de gehele asielprocedure meermaals uitdrukkelijk gewezen op het belang de waarheid te vertellen. Zij is hier echter, zo geeft ze ook zelf aan/toe, in gebreke gebleven.

Waar verzoekende partij stelt dat artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet geschonden is aangezien zij samen woont met een Belg met wie zij een Belgisch kindje heeft, haar repatriëring naar Nepal mensenrechtenschendingen zijn die leiden tot onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, wijst de Raad op volgende overweging in de beschikking: *"Verzoekster stelt dat als zij wordt teruggestuurd naar Nepal zij zal worden gescheiden van haar Belgische partner, met wie zij een kindje heeft, omdat het voor hem niet mogelijk is om in Nepal een leven op te bouwen en dat dit een onmenselijke of vernederende behandeling is in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst er vooreerst op dat hij geen verwijderingsmaatregel neemt wanneer hij uitspraak doet in een beroep tegen een beslissing van de*

commissaris-generaal. Bovendien is een mogelijke scheiding van haar partner bij een terugkeer naar Nepal geen onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.” Deze vaststelling wordt door verzoekende partij, die immers louter haar eerdere argumentatie dienaangaande herhaalt, op generlei wijze ontkracht of weerlegd. Overigens bevestigt verzoekende partij dat er naast de asielpcedure een andere procedure werd ingesteld om hier verblijfsrecht te bekomen.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS